

UKA 2015/47+132
30. november 2015
Mimi Karlsen

Forslag til forespørgselsdebat om, hvordan vi som samfund kan opnå bedre inklusion af personer med et handicap i vores samfund. Hvordan skaber vi reelle og konkrete muligheder for, at personer omfattet af handicaplovgivningen kan opnå adgang til vores uddannelsessystem og i sidste ende vores arbejdsmarked? Hvordan skaber vi et mere rummeligt uddannelsessystem og arbejdsmarked med fokus på muligheder for personer med et handicap?

(Medlem af Inatsisartut Agathe Fontain, Inuit Ataqatigiit)

Forslag til forespørgselsdebat om mulighederne for at etablere uddannelses tilbud til personer med vidtgående handicap, herunder personer med Aspergers syndrom.

(Medlemmer af Inatsisartut, Siumut)

Fra Inuit Ataqatigiit takker vi Agathe Fontain og Inatsisartutmedlem for Siumut for dette vigtige forslag til forespørgselsdebat.

Man siger, at man måler et samfund på hvordan man behandler de svageste. Hvis vore handicappede medborgere hører til de svageste, så er vi et samfund der ikke giver uddannelsesmuligheder for de svageste stillede. Vore handicappede medborgere får specialundervisning med speciallærere og specialrum i folkeskolen. Vi gør dette for at beskytte de handicappede, men også for at de kan opnå færdigheder. Men hvad har de handicappede af muligheder når de forlader folkeskolen? Hvilke uddannelser kan de tage? Får de førtidspension? Jeg mener, at det er på tide at give de handicappede muligheder for at kunne tage en uddannelse efter endt folkeskole.

Fra Inuit Ataqatigiit mener vi, at vi må handle på at kunne give de handicappede en uddannelse og efterfølgende arbejde. Og vi vil fremkomme med forskellige muligheder desangående.

Først vil vi nævne, at handicapområdet er overgået til kommunerne. Så det er således kommunerne der har et ansvar for at forsyne de handicappede med de nødvendige hjælpemidler. Så kommunen skal sørge for hjælpemidler til de handicappede.

Anlægsprojekter, butikker og andre har pligt til at lave handicapvenlige indgange. Og vi skal være vågne overfor, at dette krav efterleves.

Fra Inuit Ataqatigiit mener vi, at man bør fortsætte med specialundervisningen på alle uddannelsessteder. Alle uddannelsessteder bør være parate til at kunne yde en specialundervisning. Så vi må skabe en specialundervisning som er møntet på unge og voksne.

Og vi må tilføre midler til, at efterskoler og højskoler kan blive i stand til at yde en specialundervisning. For de handicappede skal ikke bare se på, at andre unge tager hen til disse skoler, de skal også kunne deltage.

Fra Inuit Ataqatigiit mener vi, at vi må lave lovgivning som giver de unge handicappede mulighed for at kunne tage en uddannelse. Loven skal sikre, at der kan ydes en speciel tilrettelagt undervisning. Allerede fra folkeskolen skal de forberedes på hvilken speciel tilrettelagt uddannelse de kan tage. Og hvis det ikke er muligt at komme ind på en uddannelse, skal der gives dem mulighed for at have et specielt tilrettelagt arbejde. Hvis man laver bekendtgørelser ud fra en lov, så skal der stå at uddannelsessteder, erhvervsuddannelser som videregående uddannelser, kan yde en speciel tilrettelagt undervisning ved at man tilfører dem en ekstra støtte.

Ligesom man tilrettelægger praktikophold for elever i folkeskolen, således skal vi prøve at opnå at de kan læse videre. Det er svært at acceptere at det kun er normale børn der får mulighed for at tage en uddannelse. Vi har brug for alle her i samfundet, om de er handicappede eller ikke handicappede, og dette skal afspejle sig i uddannelsessystemet.

Fra Inuit Ataqatigiit synes vi at det er vigtig at give de handicappede medborgere uddannelsesmuligheder, og derfor støtter vi op om følgende udmelding som en del af bemærkningerne fra Inatsisartut:

Inatsisartut ønsker, at borgere der er omfattet af handicaplovgivningen skal kunne opnå adgang til vores uddannelsessystem og i sidste ende vores arbejdsmarked. Inatsisartut opfordrer Naalakkersuisut til at lave et mere realiserbart og tidssvarende stykke arbejde for at disse personer i højere grad kan deltage, så man ikke blot beroliger dem, men inkluderer dem i uddannelsessystemet og i vores arbejdsmarked, således at de bliver aktive og deltagende borgere.